

— Нищо, нищо, ние съвсѣмъ не сме уморени, — отговориха неуморимитѣ сестри, но на тѣхнитѣ лица ясно се изразяваше силно утрудяване.

Полето на нашата дѣятелностъ днесъ ние раздѣлихме по този начинъ: на сестритѣ оставихме раненитѣ, които се намѣрваха въ зданието на болницата, а пакъ азъ съ тримата студенти поѣхъ на себе си да преглѣдамъ всичкитѣ други ранени хора, съ които бѣше нѣленъ дворътъ.

Изнесохме на дворътъ нѣколко маси, поставихме на тѣхъ всичкитѣ необходими предмѣти за превързване на ранитѣ, дори и столове си донесохме; но почти никакъ не можахме да съдимъ, защото отъ мѣстото си можахме да спомагаме само на легко-раненитѣ, които сами можаха да дохождатъ при насъ, а пакъ таквизито ние се стараяхме да ги оставиме най-надирѣ, и бързахме по-скоро да помогнемъ на ония, които имаха най-голяма нужда отъ нашата помощ.

Начна се пакъ превързването на ранитѣ и операции. Както и по-прѣди, азъ пакъ хванахъ да оперирамъ прѣдъ очитѣ на всички ранени солдати и Българи, които се намѣрваха тамъ. Първитѣ бѣха вѣче навикнали да глѣдатъ таквись сцени, като: отръзване на ръка или кракъ, а Българитѣ глѣдаха съ страхъ и любопитство върху извършването на тия операции, — това зрѣлище бѣше за тѣхъ съвсѣмъ ново, а за мнозина даже и съвсѣмъ не чуто; тъй напримѣръ калугеркитѣ изгубиха голѣма часть отъ уважението си къмъ мене когато се научиха, че азъ съмъ правялъ ампутации.

— Ти си добръ чловѣкъ докторъ Павле; по